

Asghan

Petr Šafařík

Asghan

V trůním sále panovníkova hradu na ostrově Kyrk bylo pořádně horko. Oheň v krbu hořel již několik dní a stejně dlouho hořely i dva ohně v zadní části místnosti, nad nimiž se opékaly stále nově a nově přinášené kusy hovězího masa. Oslava se zdála být nekonečnou. Zpola opilý král nechal zavolat pěvce Silmarila, aby rozveselil ty, kteří ještě nepodlehli únavě, ani silnému nápoji z popínavé rostliny „šmél“.

Když Silmaril zasedl a naladil harfu, skoro nikdo si ho nevšímal – jen několik přiovilých rytířů dělalo trapné narážky na jeho bílé vlasy a vousy. Když však napřáhl ruku, aby ji poprvé ponořil do stříbrných strun své harfy, a nadechl se k prvním slovům písně, vše se změnilo. Studený průvan proletěl místností a ochladil teplotu o několik stupňů, zhasil všechny svíce a s prudkým břinknutím zabouchnul okenice. Do ztemnělé místnosti, osvětlované nyní pouze třemi hořícími ohni, se probouzeli i dosud spící rytíři.

Do ztichlého prostoru se ozvaly první tóny písně - tajemné a přece majestátné písně, kterou dosud nikdo neslyšel. A harfeník začal zpívat.

Zpíval o tom, jak před dávnými roky vládl říši Brightmoon, rozprostírající se po ostrovech blízko Kyrku, král moudrý a mocný, jehož erb zdobila pouze stříbrná růže – symbol čistoty a spravedlnosti.

Zpíval o tom, jak po smrti tohoto krále byl jeho mladý syn – princ Asghan vyštván do vyhnanství svým proradným strýcem Morganem, mocným čarodějem, který se rozhodl ovládnout svět.

Zpíval o tom, jak na zemi Brightmoon přišla zima a smutek, když sama příroda začala protestovat proti bezpráví a krutosti, kterou Morgan ve své zemi páchal na nevinných lidech.

Zpíval o tom, že jeho činy byly tak děsivé, že stříbrná růže, po věky upevněná na opěradle královského trůnu, několik stop nad místem, o které se opírala královská hlava, zčernala, a o tom, jak ji rozzuřený Morgan vzal, kouzly rozdrtil na prach a ten pak rozprášil po celém Kyrku.

Zpíval také o tom, jak z mladého prince vrostl velký válečník a také mocný čaroděj, nezapomněl vynechat jediné z jeho dobrodružství – nemohl však vyjmenovat nesčetné množství jeho dobrých skutků, které Asghan v tak krátké době vykonal – zmínil však jen ty nejpodstatnější a nejpoutavější.

Zpíval o tom, jak se z bojovníka a čaroděje stal ostřílený zabíječ draků, kteří ničili vše, co spatřili, a konali zlo všude, kde se na zemi objevil stín jejich křídel.

Když zpíval o tom, jak se Asghan dozvěděl o svém královském původu a rozhodl se potrestat Morgana a jeho bandu, přihlásit se o své právoplatné dědictví a ujmout se koruny i vlády nad Brightmoonem, svíraly ruce rytířů pevně své meče, jako by oni sami byli Asghanem nebo mu aspoň chtěli pomoci v jeho pouti za záchranou království.

Smutek a děs vstoupil do jejich tváří, když Silmaril líčil, jak byl Asghan zákeřně napaden ze zálohy a jak jen se štěstím přežil útok skřetů, který ale zaplatil ztrátou své levé ruky. Aby nebyl zlu konec, spřáhl se Morgan s draky – zákeřnými a zlými – a připravovali se na konečné a totální zničení světa lidí.

Harfeník však ve zpěvu pokračoval, a tak se jeho posluchači dozvěděli, že poté, co se Asghan zotavil ze svého zranění, vyhledal magickou pomoc a místo useknuté levé paže získal paži železnou – pohyblivou a silnou stejně, ba možná ještě lépe, než byla jeho původní ruka, navíc však opatřenou skládací pružinovou kuší.

Když líčil, jak Asghan sílil, získával opět svou bývalou sílu a rychlost, když líčil, jak skvěle bojoval, držíce meč pouze v jedné ruce a jak přesně se naučil ovládat svou umělou ruku, hořel v očích rytířů plamen bojové vášně a všichni cítili příliv, jaký ve svém úkrytu cítil i Asghan.

Zpíval o tom, jakým ohněm zaplálo srdce prince Asghana, když se dozvěděl o temných plánech svého strýce, a o tom, jak se Asghan vypravil na ostrov draků, aby jednou provždy zničil a vyhubil to zlovolné plémě dřívě, než vyrazí na svých křídlech posílených Morganovou magií za zničením království Brightmoon.

Zpíval o tom, jak se vše zpočátku zdálo jednoduché, jak Asghan přistál u břehů dračího ostrova a nějaký čas pouze putoval krajinou – a ať již s pomocí své kuše, s pomocí síly a obratností či s pomocí svých magických schopností likvidoval všechny, jenž měli tu odvahu a postavili se mu do cesty.

Zpíval o tom, jak se Asghan brzy naučil míchat byliny a magické přísady a vytvářet tak magické elixíry s různými vlastnostmi – od zázračného hojení, přes levitaci až po magický štít.

Zpíval ale také o tom, jak po čase zdánlivě jednoduchého putování přišly na Asghana těžké dny. Zásoby šípů do kuše tenčily, nepřátelé byli čím dál schopnější a nebezpečnější, takže Asghan často nevyvázl bez zranění. Jeho pout' začala být přímo přeplněna nejenom klasickými, ale i magickými pastmi. Aby z některých situací Asghan vyvázl se zdravou kůží musel plnit spoustu složitých úkolů nebo řešit složité rébusy, jež otevíraly cestu dál k vytouženému cíli.

Zpíval ale i o lidech a bytostech, jež Asghan na své pouti potkal – zpíval o víle Fioně, která Asghanovi mnohokrát pomohla, zpíval o nevypočitatelné čarodějce, zpíval o samotném Morganovi, jehož smrtí však vše zdaleka nekončilo. Zpíval o kupcích, čarodějích, minotaurech a golemech a desítkách dalších, kteří mu buď pomohli, nebo se mu pokusili uškodit – a zemřeli.

Zpíval o hlubokých jeskyních, tajemných hvozdech, dračích slujích i o elfím království a o městě po vodou, které Asghan při své cestě navštívil.

Zpíval o hrdinských bojích, které svedl, a o nepřátelích, které čestně porazil. Nakonec vyzpíval jména všech draků, které Asghan na své cestě zabil, a velebil jeho kroky, které jej nakonec dovedly k záchraně svého království a bezpečnému návratu domů.

V průběhu harfeníkovy dlouhé balady vyhasly všechny tři ohně, ale nikdo se nezvedl, aby přiložil, nebo založil nové – všichni cítili sílu skrytou v jeho slovech a nikdo se neodvážil být jen nakrátko přerušit jeho zpěv. Ale temnota nikomu nevadila – jasný zvuk harfy a lehce zastřený tón harfeníkova hlasu jako by získaly další rozměr, v temných zákoutích začaly oči rytířů vidět draky, kouzelníky, zombie a jejich smrt pod mečem a magií mocného Asghana.

Ještě dlouho poté, co harfeník dozpíval, bylo v trůnním sále ticho a tma. Když se z omamného stavu začali vzpamatovávat první rytíři, otevřeli okenice a vpustili do místnosti po dlouhé době první paprsky slunečního světla, zhlédli, že harfeníkovi nezůstala ani stopa. Zmizel, jako by ani neexistoval. Byl tam vůbec? Nebyl to všechno nakonec nějaký divný sen?

Pouze král se do vzrušené debaty o podivném pěvci a ještě podivnější baladě nezapojoval. Tiše seděl na svém trůnu a v sevřené ruce svíral stříbrnou růži.